



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 21. Concilium Constantinopolitanum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

Sæculum IV. Episcopos, quotquot Constantinopoli
 A. C. 360. erant, atque ipsos Seleucienses Legatos
 huic formulæ subscribere voluit; hoc ut
 Sup. §. 13. efficeret, totam diem ultimam Decem-
 bris, & noctis etiam partem impendit,
 quamvis sequentis diei cæremoniis para-
 tum esse oporteret, qua decimum Con-
 sulatum initio anni 360. auspicatorum erat.

§. XXI.

Concilium Constantinopolitanum.

Acaciani victores initio hujus anni Con-
 cilium Constantinopoli coegerunt,
 ut, quæ Seleuciæ condita erant, everte-
 rent. Episcopos etiam ex Bithynia con-
 vocarunt, & ferme viginti adfuere. No-
 tissimi sunt Acacius Cæsariensis, Eudo-
 xius Antiochenus, Uranius Tyriensis, De-
 mophilus Bereensis, Georgius Laodice-
 nus, Maris Calcedonensis, Ulfias Episco-
 pus Gothorum, qui tamen tunc tempo-
 ris erant Catholici. Cum in hoc Con-
 cilio de fide disputaretur, S. Hilarius, vi-
 dens, quantum Sana Doctrina periclita-
 retur, postquam Occidentales dolo de-
 cepti, & Orientales Episcopi vi oppressi
 fuissent, Libellum supplicem Imperatori
 tradidit, inter sermones, quos ab ipso
 ad Constantium datos, habemus, ter-
 tium. Primo de injuria, qua in exilium
 missus fuisset, conqueritur, seque toto
 vitæ

*Philost. 4.
 c. 12. Soz.
 IV. c. 24.*

*Sev. Sulp.
 2. p. 422.
 Hier. script.
 Hilar.*

vitæ suæ tempore pœnitentiam in laico-
 rum ordine agendam libentissime subitu-
 rum fatetur, si, se quidquam non tantum
 Episcopi Sanctitate, sed etiam simplicis
 Laici Fidelis probitate indignum egisse,
 probari possit; subjungit, paratum adesse
 se, ut auctorem exilii sui, nempe Satur-
 ninum Arelatensem, tunc Constantino-
 poli præsentem, crimine falsi accusatum,
 convincat.

Quantum ad hoc accusationis caput
 pertinet, Imperatoris Sapientiæ relinquit
 arbitrium, quandocunque eum hac de
 re audire placuerit; at de fidei periculo
 instantius monet; postquam Cæsari ob
 oculos posuit, quam parum rationi con-
 sentaneum fuerit, tot fidei formulas fa-
 bricare, petit, ut in medio Concilii, tunc
 de fide disputantis, Imperatore præsentem,
 & audiente ad colloquium admittatur;
*quod, inquit: non tam mei, quam tui, &
 omnium Dei Ecclesiarum causa peto. Fi-
 dem in corde teneo, nec opus est mihi con-
 fessione externa. Quod accepi, fideliter
 servo. Hoc autem, Cæsar! menti tuæ
 profundius imprimas velim, nullum un-
 quam fuisse hæreticum, qui non suam Do-
 ctrinam Scripturæ conformem esse asseve-
 raverit.* Promittit deinde nihil se pro-
 laturum, ab Evangelio alienum, nihil,
 quod scandalo esse possit, sed potius ad re-
 ducendam pacem in Ecclesias, tam Orien-
 tis,

Sæculum IV.
 A. C. 360.

Sæculum IV. tis, quam Occidentis facturum. Aria-
 A. C. 360. ni cum hoc viro in arenam descendere
 non ausi, Imperatori persuaserunt, ut Hi-
 larium discordiam seminantem, & in
 Oriente pacem turbantem in Galliam re-
 mitteret. Ergo, quamvis exilii ejus sen-
 tentia non fuisset revocata, dimissus est.

Acaciani, a tanto adversario liberati,
 fidei formulam, Arimini receptam, con-
 firmarunt, atque Semi-Arianos ad sub-
 scribendum permoverunt, promittentes,
 quod Anomeorum Doctrinam damnare
 vellent; sed promisso non steterunt. Ita-
 que Episcopi omnes præsentis subscripse-
 re. Deinde Concilium, ut placeret Cæ-
 sari, Aetium condemnavit, Diaconatu
 deposuit, & Ecclesia ejecit. Hac de re

ad Theod. epistolam ad Georgium Alexandrinum
II. c. 28. dederunt, qua certiozem reddunt, quod
 Aetium deposuerint, tanquam scandali,
 & Divisionis in Ecclesiis Auctorem, libros
 ejus legi prohibuerint, eum, nisi saniozem
 mentem induerit, & Sectatores ejus ana-
 themate percutiendos, comminati fue-
 rint, atque omnes Episcopi huic con-
 demnationi subscripserint, Serra, Ste-
 phano, Heliodoro, & Theophilo exceptis,
 nec profuerit Serræ, quod testatus sit,
 se ex ore Aetii audivisse, a Deo ei reve-
 lata fuisse omnia, quæ hætenus a tem-
 poribus Apostolorum Mundo manifesta-
 re noluisse. Dicunt, se hos quatuor
 Episco-

Episcopos ad sex menses a sua Commu-
 nione separasse, addita conditione, nisi
 intra hoc spatium se submittant, depo-
 nendos, & depositis Successores sufficien-
 dos. Serras Episcopus erat Paretoniæ
 in Ægypto, Stephanus Ptolemaidæ, &
 Heliodorus Sozofæ, uterque in Lybia,
 quapropter verosimile est, epistolam ad
 Georgium Alexandrinum fuisse directam,
 utpote cui Metropolitano subjecti essent.
 Hoc autem in hac epistola præteriri non
 debet, quod neutiquam Aetium hæreti-
 cum dicant, nec Doctrinam ejus de Filii
 dissimilitudine damnent.

Præter hos quatuor Episcopos plures
 Aetium condemnare noluerunt, nempe
 Theodulus Cheretapesanus in Phrygia,
 Leontius Tripolitanus, Theodosius Phi-
 ladelphius, & Phebus Polycalandefanus,
 omnes tres ex Lydia. Ipse Aetius ita ab
 amicis timidis, & aulæ ex asse deditis
 condemnatus, primo Mopsuestiam in Ci-
 licia, & deinde Ambladam in Cilicia ad
 pedem montis Tauri sitam aere insalubri,
 atque incolarum barbarie horridam, pro-
 scriptus est; ibi apertius hæresin suam
 defendit, quam ut stabiliret, librum qua-
 draginta septem articulis edidit; hunc
 S. Epiphanius servavit, & refellit. Ae-
 tius ad trecentos Syllogismos confecerat,
 ut Doctrinam Trinitatis humani intelle-
 ctus argutiis everteret.

Sæculum IV.
 A. C. 360.

Phil. VII.
c. 6.

Id. V. c. I.

ibid. c. 2.

Epiph. hæc.
76. n. II. p.

Ae-924.

Fff 2

§. XXII.